

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/90/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818010465
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3818010465.5

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému R. T., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom mesto Q., okres T., t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava, pre trestný čin zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona a § 47 odsek 2 Tr. zákona, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 15. októbra 2020 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 15. júla 2020 pod sp. zn. 2T/87/2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.poriadku s a odvolania prokurátora a obžalovaného R. T. z a m i e t a j ú , pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 15. júla 2020 pod sp. zn. 2T/87/2018 bol obžalovaný R. T., nar. XX.XX.XXXX, na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza zo dňa 19. júla 2018 pod č. k. 2Pv 178/18/3307-49, doručenej okresnému súdu dňa 20. júla 2018 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 7.3.2018 v čase o cca 18.00 hod. poškodenú A. N. pred domom jej rodičov na adrese S. X/X, Q. udrel prázdnu koženou taškou po hlave, lebo bol nervózny, sotil ju do hrudníka, na čo padla na zem a následne ako ležala na zemi ju chytil za vlasy a ťahal po zemi po blete cca 2 m, keď sa postavila, a povedala mu, že čo to robí, tak ju znovu udrel oboma rukami do hrudníka, načo padla na zem a prázdnu koženou taškou ju opäť búchal po hlave, po príchode do útulku R., n. o., sa ho poškodená pýtala, z akého dôvodu ju zbil, veď nie je jeho žena, na čo ju obžalovaný opätovne napadol tak, že ju chytil za vlasy, hodil o posteľ a riadne ju opätovne ťahal za vlasy, pričom ju udrel opakovane cca 4 - krát do hlavy, a následne jej povedal choď spať, pričom poškodená mu povedala, že ho pôjde udať, na čo jej obžalovaný opätovne povedal, že, keď ho pôjde udať, tak ju zaškrtní, a spôsobil jej početné hematómy na tvári, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrovanie s nezistenou dĺžkou narušenia obvyklého spôsobu života.

Za to bol obžalovaný R. T. odsúdený podľa § 189 odsek 1, § 38 odsek 4, § 37 písm. m) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, so zaradením na jeho výkon podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Naproti tomu ho okresný súd podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku oslobodil spod predmetnej obžaloby prokurátora pre trestný čin zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

v období od presne nezisteného času od júla 2017 odo dňa 3. 8. 2018 v Q. v útulku pre rodiny R., n. o., W. č. X sústavne týral svoju družku poškodenú A. N. tak, že

- presne nezistenom čase v decembri 2017 R., n. o. ju niekoľkokrát udrel päťami do hlavy, ťahal ju za vlasy a vyhrážal sa jej, že ju zabije a zaškrťí ak to pôjde udať, a to z dôvodu jej stretávania, sa s otcom jej detí,

- v januári 2018 R., n. o. v presne nezistenom čase ju chytil za vlasy, chcel jej udrieť hlavu o stenu, čo sa mu nepodarilo, ale stále ju ťahal za vlasy a uviedol jej, že, keď je nervózny, tak si to na nej vybije, potom ju ešte 5 krát udieral päťami do hlavy a vyhrážal sa jej, že ju zabije a zaškrťí ak ho pôjde udať,

počas celého stíhaného obdobia sa k nej správal pohrdavo a ponižujúco, vulgárne jej nadával, zakazoval jej stretávať sa s otcom jej detí, obmedzoval ju v slobodnom pohybe, zakazoval jej stretávať sa s inými ľuďmi a týmto svojim konaním voči poškodenej po dlhší čas vyvolával strach a stres a spôsoboval jej fyzické a psychické utrpenie, skutok spáchal aj napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2 T 20/91, zo dňa 6. decembra 1991 odsúdený za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 odsek 1, odsek 3 Tr. zákona č. 140/1991 Zb. na nepodmienečný trest 11 rokov, ktorý vykonal a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 22T 2/03 zo dňa 20. novembra 2003 bol odsúdený za trestný čin vraždy podľa § 219 odsek 1 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. k nepodmienečnému trestu 15 rokov, ktorý vykonal,

pretože nebolo dokázané, že sa uvedený žalovaný skutok stal, pre ktorý je obžalovaný R. T. stíhaný.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení, podal vo vzťahu ku všetkým výrokom napadnutého rozsudku odvolania prokurátor v neprospech obžalovaného a obžalovaný odvolanie proti výroku o vine a súvisiacemu výroku o treste.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že sa iba s výrokom o vine obžalovaného v napadnutom rozsudku okresného súdu zo spáchania žalovaného trestného činu zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1 Tr. zákona nestotožňuje. Teda s predmetným výrokom o oslobodení obžalovaného podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku spod obžaloby nesúhlasí. Poukázal na to, že spáchanie celého žalovaného skutku preukazuje svedecká výpoveď poškodenej N., výpoveď svedkyne C., prehliadka tela poškodenej, lekárska správa, podané znalecké posudky a výpovede znalcov, pričom v rozpore s týmito dôkazmi je iba výpoveď obžalovaného, ktorú však hodnotí ako nepravdivú a tendenčnú. Obžalovaný totiž od počiatku trestného stíhania klame, mení svoju výpoveď aj v podstatných okolnostiach podľa toho, ako mu to vyhovuje, čo zodpovedá aj znaleckým záverom o psychologickom profile obžalovaného. Prokurátor ďalej poukázal na svedeckú výpoveď poškodenej, ktorú je potrebné hodnotiť a vnímať ako celok a v kontexte plynutia času. V jej výpovedi sú popísané všetky okolnosti tak, ako ich spáchanie je kladené obžalovanému za vinu. To, že na ostatnom hlavnom pojednávaní poškodená vypovedala odlišne inak ohľadom verbálnych vyhrážok a vydierania zo strany obžalovaného je pochopiteľné, s ohľadom práve na plynutie času aj logické, že poškodená si po dvoch rokoch pamätá najmä na fyzické útoky, ktoré jej prirodzene spôsobili najvážnejšie následky a verbálne útoky a vydieranie ustupujú v jej pamäti do úzadia. Výpoveď poškodenej zodpovedá aj ostatnému vykonanému dokazovaniu, najmä znaleckému, keď znalec - psychológ konštatoval pravdivosť prežitých a opísaných udalostí, ktoré sú predmetom skutkovej časti obžaloby a majú aj vplyv na psychiku samotnej poškodenej, ktorá sa tým dostala do počiatočného štádia psychického a fyzického utrpenia. Prokurátor ďalej uviedol, že výpovede ostatných svedkov - obyvateľov, resp. zamestnancov sociálneho zariadenia hodnotí do značnej miery irelevantne k predmetu trestného konania. Títo sami vypovedali, že neboli priateľmi poškodenej a obžalovaného, nemali bližší vzťah, čo je predpokladom poznania intímnych detailov spolužitia obžalovaného a poškodenej ako blízkych osôb. Relevantnými sú iba pokiaľ ide o ich povrchné vnímanie obžalovaného a poškodenej. Napríklad zistenie, že obžalovaný a poškodená mali vzťah do jedného mesiaca od prepustenia obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody. Podstatná je však kvalita vzťahu obžalovaného a poškodenej z hľadiska právnej kvalifikácie žalovaného skutku a existencia zákonom predpokladaných následkov trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby. Aj keď obžalovaný verbalizoval na hlavnom pojednávaní, že s poškodenou nebol v blízkom vzťahu nie tak, ako to tvrdí obžaloba, jeho tvrdenia sú vyvrátené jeho predchádzajúcimi výpoveďami, výpoveďou poškodenej a listami, ktoré jej písal a odoslal. Obžalovaný logickým hodnotením udržiaval s poškodenou bežný milenecký vzťah, navzájom si vyznávali lásku, kupovali si darčeky, spoločne do istej miery hospodárili,

obžalovaný sa nezištne staral o dieťa poškodenej, pomáhal jej rodičom a finančne aj jej samotnej, čo vedie k záveru o tom, že v jej živote predstavoval druhu. Atribútom vzťahu druh a družka nie je len vedenie spoločnej domácnosti. Atribútom je predovšetkým citová naviazanosť jedného partnera na druhého, spoločné trávenie času, sexuálny pomer, vzťahy k širšej rodine druhého partnera a pod. Všetky tieto atribúty vzťah obžalovaného k poškodenej napĺňa. Toto konštatovanie navyše potvrdzujú aj vypočutí svedkovia, ktorí tvrdili, že tvoria pár a takto ich aj vnímali. Aj znalec - psychológ konštatoval, že poškodená vnímala obžalovaného ako osobu, na ktorú sa môže spoľahnúť i ohľadom starostlivosti o dieťa, osobu s ktorou aj intímne žije a je jej bližšia. Prokurátor poukázal teda na to, že ich vzťah bol vzťahom blízkych osôb. Pokiaľ ide o následky u poškodenej z týrania, aj zo záverov znalca T. F. vyplýva, že konanie obžalovaného, popísané v obžalobe vyvolalo u poškodenej počiatočné štádium psychického a fyzického utrpenia, čo znalec aj vysvetlil, pričom zákon však ani nevyžaduje preukázanie žiadnych následkov, napr. posttraumatickej stresovej poruchy a ani preukázanie ťažkého príkoria u poškodenej v čase jej vyšetrenia. Podstatné je, aby poškodená mala také pocity v inkriminovanom čase, čo v danom prípade potvrdila poškodená i znalec a je to zrejmé z vývoja situácie v posledných dňoch pred obmedzením osobnej slobody obžalovaného. Ďalej prokurátor poukázal aj na ustanovenie § 47 odsek 1 Tr. zákona, ktorý upravuje uloženie trestu odňatia slobody na doživotie alebo trestu odňatia slobody až na dvadsaťpäť rokov. V tejto súvislosti znalkyňa - psychiatricka Y. Y. zistila u obžalovaného, že jeho pozitívna resocializácia smerom do budúcnosti je veľmi limitovaná a nepriaznivá, vzhľadom na jeho doterajšiu trestnú minulosť, dlhodobý výkon trestu odňatia slobody u obžalovaného, jeho vyšší vek a tým aj predpoklad nemennosti jeho osobnostných negatívnych čŕt, keď obžalovaný neznesie kritiku a seba samého nevidí ako osobu problémovú a s chybami. Prokurátor preto poukázal, že nádej na pozitívnu resocializáciu u obžalovaného nevidí a sú u neho tak splnené všetky zákonné podmienky pre uloženie trestu odňatia slobody na doživotie. Preto navrhol, aby odvolací Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písm. b), písm. d), písm. e) Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a aby sám obžalovaného R. T. uznal za vinného zo spáchania trestného činu zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a) Tr. zákona a zo spáchania trestného činu vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákon na pôvodnom skutkovom základe obžaloby a aby mu aj za použitia § 47 odsek 2 Tr. zákona, podľa §§ 189 odsek 2, 38 odsek 4, 37 písm. h), písm. m) Tr. zákona uložil trest odňatia slobody na doživotie, so zaradením na jeho výkon podľa § 48 odsek 2 písm. c) Tr. zákona do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu namietal, že zo svedeckej výpovede poškodenej, z jej slov, zaznamenaných na DVD nosiči nevyplýva, že sa poškodenej mal vyhrážať zaškrtením, ak ho pôjde udať na políciu. Na túto skutočnosť poukazoval ešte pred vyhlásením prvého rozsudku okresného súdu s tým, že sa poškodenej takýmto spôsobom nikdy nevyhrážal. Poškodená N. bola vypočutá na hlavnom pojednávaní dvakrát, dňa 12. decembra 2018 a dňa 04. marca 2020. V prvej výpovedi poškodená úplne poprela, že by sa mal voči nej dopustiť akéhokoľvek násillia. V druhej výpovedi popísala iba skutok zo dňa 07. marca 2018, t. j. fyzický útok z jeho strany voči nej. Na druhej strane však uviedla, že sa jej nevyhrážal zabitím, že ju zaškrtní a nič nehovorila o tom, že ho pôjde udať na políciu. Tieto výpovede okresný súd nezohľadnil a do úvahy zobral a spoľahol sa iba na trestné oznámenie. Je otázne, do akej miery trestné oznámenie zachytilo autentickosť výpovede a slov poškodenej N., vzhľadom na znalecky preukázanú simplexnú, jednoduchú a naivnú jej osobnosť. Okresný súd napadnutý rozsudok a uznanie jeho viny v ňom oprel aj o nepriame dôkazy, svedecké výpovede C. a V.. Svedkyňa C. popisovala iba jeho fyzický útok voči poškodenej, o ktorom sa dozvedela od poškodenej dňa 08. marca 2018. Takto to je aj pokiaľ ide o svedka V., ktorému poškodená tiež povedala, že ju zbil obžalovaný. Nič mu však nehovorila o tom, že sa jej mal vyhrážať akýmkoľvek násillím, ak ho pôjde udať. Ak by tomu tak bolo, určite by sa mu o tom s najväčšou pravdepodobnosťou zmienila. K vydieraniu už ďalšie iné dôkazy neexistujú a preto okresný súd pochybil, keď ho pri dôkladnom uplatnení zásady „in dubio pro reo“ uznal vinným zo spáchania trestného činu zločinu vydierania, pričom správne ho mal spod obžaloby oslobodiť tak, ako tomu bolo vo zvyšnej skutkovej časti obžaloby, proti čomu nemá žiadne námietky. Preto navrhol, aby odvolací Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písm. d) Tr. poriadku napadnutý rozsudok zrušil v časti, v ktorom ho uznal okresný súd vinným zo spáchania žalovaného trestného činu zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1 Tr. zákona a aby ho sám, na podklade § 322 odsek 3 Tr. poriadku spod obžaloby podľa § 285 odsek 1 písm. a) Tr. poriadku oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, právne posúdený ako zločin vydierania podľa § 189 odsek 1 Tr. zákona, pre ktorý je trestne stíhaný.

Obžalovaný aj svojim osobitným podaním podané odvolanie doplnil o ďalšie viaceré skutočnosti, ktorými podporil dôvody svojho odvolania, ktoré podal jeho obhajca v jeho prospech. V podrobnostiach poukázal opätovne na svedeckú výpoveď poškodenej N. v konaní pred súdom, z ktorej vôbec nevyplýva, že by sa jej mal vyhrážať smrťou - uškrtením, ak pôjde na políciu niečo oznamovať alebo že by jej mal fyzicky ublížiť. Pritom ani ďalší vypočutí svedkovia - vrátnici sociálneho zariadenia, svedkovia O., Y. či A. nepotvrdili, že by sa k poškodenej akokoľvek zle správal, resp. že by voči nej používal násilie. Práve naopak, vyjadrili sa kladne aj pokiaľ ide o jeho správanie sa v sociálnom zariadení R., čo je potom v rozpore so závermi znalkyne psychiatricky Y. ohľadom jeho osoby a resocializácie. Svedkyňa O. bola dokonca dňa 7. marca 2018 s ním a poškodenou pri sledovaní videa a nepotvrdila žiadne zranenia u poškodenej N. a nijakým spôsobom ani nenaznačila, že by mal byť medzi ním a poškodenou nejaký problém a ani žiaden hluč, keďže spala blízko izby poškodenej N.. Ani svedkovia F. a H., vrátnici sociálneho zariadenia nevyvovedali nič negatívne vo vzťahu k jeho osobe. Práve naopak, čo obžalovaný popísal konkrétnejšie v podrobnostiach. Svedok V. na hlavnom pojednávaní dňa 08. januára 2020 potvrdil, že sa s poškodenou „ľubkali“ a mali medzi sebou aj sex i v období od leta 2017 do marca 2018. Predtým to však svedok popieral. Obžalovaný ďalej poukázal na to, že s poškodenou nevedol spoločnú domácnosť, nedával jej financie a ani ju finančne nepodporoval, nemal k tomu žiaden dôvod, pretože neboli v takom vzťahu, aby sa o ňu staral a viedli spoločnú „kasu“. Veci si kupoval iba pre seba. Blízkou osobou pre poškodenú bol práve iba otec jej detí, s ktorým udržiavala aj intímny pomer (svedok V.). Preto podľa jeho názoru nebol ich vzťah ako vzťah blízkych osôb aj napriek tomu, že s poškodenou mal intímny pomer, čo však samo o sebe nesvedčí, že medzi nimi bol vzťah blízkych osôb ako druh a družka. On sám mal v zariadení R. vlastnú izbu a poškodená mala svoju. Ak mala potrebu sa poškodená stretnúť a takúto potrebu aj on, sa stretli. To, že pomohol rodičom poškodenej, čo by urobil aj pre iného preukazuje iba jeho „pomoc“. Ďalej poukázal opätovne na to, že s prihliadnutím na zásadu „in dubio pro reo“, vzhľadom na to, čo uviedol ohľadom dôkaznej situácie, rozpornosť vo výpovedi poškodenej, ako jediného usvedčujúceho dôkazu, ho okresný súd nemal uznať za vinného ani zo spáchania zločinu vydierania, pretože zostali dôvodné pochybnosti o tom, že sa žalovaný skutok aj v tejto časti stal a tieto nie je možné rozptýliť ani odstrániť ani vykonaním prípadných ďalších dostupných dôkazov. A preto je potrebné rozhodnúť v jeho prospech a oslobodiť ho spod obžaloby aj pre zločin vydierania.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza a ani obžalovaný sám či prostredníctvom obhajcu sa k odôvodneniam písomných odvolaní vzájomne nevyjadrili.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry Trenčín na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré bolo vykonané za splnenia všetkým procesných podmienok v neprítomnosti poškodenej A. N., v rámci konečného návrhu uviedla, že sa stotožnila s podaným odvolaním podriadeného prokurátora i s dôvodmi ním uvedenými v jeho písomnom odôvodnení a navrhla, aby odvolací krajský súd rozhodol spôsobom tam uvedeným s tým, aby odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že zotrváva na písomne odôvodnenom odvolaní, ktoré podal v prospech obžalovaného a navrhol, aby odvolací krajský súd rozhodol tam spôsobom uvedeným s tým, že odvolanie prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku, zamietne.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že sa cíti byť nevinným zo spáchania akejkoľvek trestnej činnosti voči poškodenej N.. Na dôvodoch svojho odvolania aj odvolania, ktoré podal jeho obhajca v jeho prospech naďalej zotrváva.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, na podklade odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného a odvolania i samotného obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 27. augusta 2020 a ktoré boli podané oprávnenými osobami a včas, na verejnom zasadnutí dňa 15. októbra 2020, nezistiac dôvody pre zamietnutie oboch odvolaní podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom a na podklade oboch odvolaní zistil, že ani jedno z podaných odvolaní nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok prvostupňového okresného súdu je vecne správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch. Pritom nezistil žiadne relevantné skutočnosti, prihliadnuc i na chyby, ktoré neboli podanými odvolaniami vytkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku.

Krajský súd v prvom rade považuje za nevyhnutné uviesť, že po tom, čo už raz vo veci, na podklade odvolaní obžalovaného a prokurátora v neprospech obžalovaného zrušil uznesením zo dňa 14. mája 2019 pod sp. zn. 2To/48/2019 pôvodné meritorne rozhodnutie - rozsudok okresného súdu zo dňa 13. marca 2019 pod sp. zn. 2T/87/2018 s tým, aby okresný súd predmetnú trestnú vec v potrebnom a naznačenom rozsahu prejednal a rozhodol, okresný súd, zákonom viazaným názorom nadriadeného krajského súdu, vykonal relevantné doplnenie dokazovania (sčasti i opakovane vykonané dokazovanie) pre náležité zistenie skutkového stavu veci, ktoré bolo nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie v posudzovanej trestnej veci. Na podklade už predtým preukázaného a následne doplneného dokazovania dostupnými dôkazmi, už bez existencie vytýkaných procesných pochybení krajským súdom, potom okresný súd podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odseku 12 Tr. poriadku, zákonným spôsobom hodnotenia vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní, dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením 168 odseku 1 Tr. poriadku aj podrobne, vecne správne a presvedčivo v napadnutom rozsudku odôvodnil.

Okresný súd, na podklade ním správne zisteného skutkového stavu veci potom správne dospel k záveru o tom, že sa iba časť konania obžalovaného R. T. popísaného v pôvodne žalovanom skutku v obžalobe prokurátora, bez relevantných pochybností, preukázala iba dňa 07. marca 2018, čo viedlo potom okresný súd k správny výroku o uznání viny obžalovaného R. T. zo spáchania tejto časti žalovaného skutku, ktorú okresný súd správne a zákonne posúdil ako trestný čin zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1 Tr. zákona a že zvyšné jeho popísané konanie, na podklade vykonaných všetkých dôkazov, aj so zreteľom na platnú zásadu „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ sa preukázať nepodarilo, čo potom správne viedlo okresný súd k výroku o oslobodení obžalovaného podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku spod predmetnej obžaloby prokurátora, pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok v tejto zvyšnej a väčšej časti, pre ktorý je obžalovaný R. T. stíhaný. Už na tomto mieste krajský súd uvádza, že aj keby bol nepochybne preukázaný opak, t. j. že sa žalovaný skutok aj v tejto vo svojej väčšej časti stal, pre absenciu blízkeho vzťahu obžalovaného R. T. a poškodenej A. N. v zmysle podľa § 127 odsek 4 Tr. zákona, by ale nebolo možné ho posúdiť po právnej stránke ako žalovaný trestný čin zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a) Tr. zákona a fakticky jeho konanie by podľa Trestného zákona platného a účinného v čase, kedy malo dôjsť k jeho spáchaniu, by nebolo možné posúdiť ani ako iný trestný čin. Následne by však do úvahy prichádzal procesný postup podľa § 280 odsek 2 Tr. poriadku, jeho postúpenie na prejednanie a meritorne rozhodnutie pred príslušný správny orgán, pretože z jeho obsahu by bolo možné dôvodne vyvodit' záver o jeho prípadnom posúdení ako priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 odsek 1 písm. d) platného Zákona č. 372/1990 Zb.

So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba naväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani krajský súd pochybností o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov prvostupňového okresného súdu vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania obžalovaného v inkriminovanom dni 7. marca 2018 v čase cca o 18.00 hod. voči poškodenej A. N. a to i napriek tomu, že obžalovaný stále popiera spáchanie žalovaného skutku aj v tejto časti, právne posúdeného ako žalovaný zločin vydierania podľa § 189 odsek 1 Tr. zákona, z ktorého spáchania je usvedčovaný svedeckou výpoveďou A. N. tak, ako na to v podrobnostiach ohľadom jej výpovede poukázal okresný súd, pričom jej výpoveď podporuje i obsah jej trestného oznámenia, v ktorom v podrobnostiach popisuje všetky významné skutkové okolnosti. Okresný súd sa presvedčivo aj z hľadiska logiky vysporiadal s jednotlivými vzniknutými nejasnosťami či rozpormi v jej jednotlivých výpovediach v celom trestnom konaní. Aj krajský súd v zhode so závermi okresného súdu považuje za podporné usvedčujúce dôkazy z okruhu listinných dôkazov lekársku správu Y. U., z ktorej vyplýva, že obžalovaný povedal poškodenej, že ak niekomu povie, že ju zbil on, tak ju zaškrťí. Okruh podporných nepriamych usvedčujúcich dôkazov tiež ako správne na to poukázal okresný súd tvoria aj svedecké výpovede C. a V., ktorí sa od samotnej poškodenej, t. j. sprostredkovane dozvedeli, že osobou, ktorá spôsobila zranenia poškodenej v inkriminovanom čase dňa 07. marca 2018 bol obžalovaný R. T. a nie vypočutá svedkyňa Z. (F.), priateľka V. ako neskôr tvrdila poškodenej. Svedkyňa Z. a svedok V. rozhodne popreli, že by sa stal incident medzi poškodenu a Z., ktorá navyše ani žiaden vzťah s V. nepotvrdila. Napokon okruh nepriamych a usvedčujúcich dôkazov uzatvára aj znalecké dokazovanie a relevantné listinné dôkazy, na ktoré v podrobnostiach poukázal okresný súd, čím tieto usvedčujúce priame a nepriame dôkazy usvedčujú bez relevantných pochybností obžalovaného

zo spáchania skutku zo dňa 07. marca 2018 tak, ako je popísaný v skutkovej časti napadnutého rozsudku okresného súdu. Správne sú aj závery okresného súdu v rámci riešenia prejudiciálnej (predbežnej) otázky ohľadom posúdenia vzťahu obžalovaného a poškodenej ako osôb blízkych v zmysle § 127 odsek 4 Tr. zákona, ktorá skutočnosť mala významný vplyv na právne posúdenie žalovaného skutku fakticky v celom rozsahu. Okresný súd správne zdôraznil, že predpokladom posúdenia vzťahu obžalovaného a poškodenej ako osôb blízkych, t. j. druh a družka je naplnenie súčasne i zákonného znaku - pocitu vznikutej ujmy druhého, ako vlastnej ujmy. Bližšie skúmanie a hľadanie odpovede na túto otázku má vždy nevyhnutnú potrebu zistenia viacerých relevantných faktorov, medzi ktorých nepochybne patrí aj citová zložka. Ak aj pripustíme, že poškodená prechovávala určité city či náklonnosť voči poškodenému, čoho typickým prejavom je napríklad aj zmeny jej postojov smerom k zlepšeniu postavenia obžalovaného v trestnom konaní, je ale potrebné, aby takýto prejav citov a náklonnosti bol vzájomný, teda i zo strany obžalovaného. Okresnému súdu neuniklo pozornosť, že „lásku“ prejavoval obžalovaný iba v čase, keď pociťoval potrebu aktuálneho intímneho kontaktu s poškodenou. Na tomto nič nemení ani obsah jeho odoslaných listov poškodenej z výkonu väzby, ktorého zrejším a logickým motívom bolo ovplyvniť aj cez ním „umelo“ prezentovaných citov poškodenú, aby dementovala jeho negatívne konanie voči nej, teda nie konkrétne, aby vyvracala tvrdenia o ich vzťahu. Nasvedčuje tomu aj skutočnosť, že hoci obžalovaný a poškodená mali možnosť bývať spolu, takýto krok neurobil ani jeden z nich, predovšetkým obžalovaný, ktorý ak aj určitý čas strávil na izbe poškodenej, majoritným motívom toho bol iba sexuálny kontakt s poškodenou. Navyše obžalovaný sám jednoznačne poprel, že by vzťah s poškodenou pokladal, resp. vnímal ako vzťah druhu a družky, pričom takto to zreteľne nehodnotila ani samotná poškodená, keď nevedli ani spoločnú domácnosť a obžalovaný ako sám subjektívne uviedol, poškodenej iba sporadicky pomáhal v rámci svojich možností a situácie, či jej rodičom. Nemožno tento ich vzťah preto z hľadiska intenzity a hĺbky pokladať za vzťah druhu a družky, ktorý založený viacmenej na intímnej báze. Okrem iného v konaní bolo preukázané, že samotná poškodená udržiavala popri obžalovanom intímny vzťah aj so svedkom V., ktorý napokon takýto jeho vzťah k poškodenej charakterizoval navyše spolu s citovým zafarbením, čo len oslabuje dôvod k tomu, aby bolo možné urobiť jednoznačný záver o vzťahu obžalovaného a poškodenej ako osôb blízkych v inkriminovanom čase tak, ako to upravuje ustanovenie § 127 odsek 4 Tr. zákona. Na tomto nič nemení tiež ani fakt, že poškodená sa vyjadрила, že by ponuku od obžalovaného uzatvoriť manželstvo neodmietla, ani že niektorí vypočutí svedkovia - zamestnanci sociálneho zariadenia R. mohli subjektívne vnímať obžalovaného a poškodenej za ich bližší vzťah, so zreteľom aj na skutočnosť, že vedomosť o ďalších podstatných skutočnostiach ohľadom ich vzťahu tieto osoby ale nemali, aby bolo možné ich postrehy považovať za podporný dôkaz o vzťahu obžalovaného a poškodenej ako osôb blízkych. Uvedené skutočnosti preto vyvracajú závery prokurátora o naplnení vzťahu obžalovaného a poškodenej ako druhu a družky a teda osôb blízkych v zmysle § 127 odsek 4 Tr. zákona v rámci jeho odvolacích námietok.

Pokiaľ ide o zvyšnú majoritnú časť žalovaného skutku, ktorú obžaloba právne kvalifikovala ako trestný čin zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a) Tr. zákona, vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní okresný súd zákonným spôsobom hodnotenia dôkazov podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku dospel tiež správne, bez opomenutia platnej zásady trestného konania „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ k záveru o tom, že nebolo nepochybne dokázané, že sa žalovaný skutok v tejto majoritnej časti stal, pre ktorý je tiež obžalovaný stíhaný. Jeho spáchanie totiž preukazovala iba poškodená svojou výpoveďou. Okresný súd tak, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, podrobne hodnotil tento priamy a fakticky jediný usvedčujúci dôkaz a správne dospel k záveru o tom, že jej výpoveď v tejto časti nebola natoľko konzistentná a presvedčivá (bola skôr odporujúca si, keď na jednej strane vypovedala o fyzickom násilí zo strany obžalovaného v jednotlivých časových úsekoch a na druhej strane tieto skutočnosti potom ale dementovala) od prípravného konania až po hlavné pojednávanie, aby bolo možné vyvodiť nepochybný záver o vine obžalovaného zo spáchania zvyšku žalovaného skutku. Pritom žiadne iné usvedčujúce dôkazy v posudzovanom prípade neboli, ktoré by, čo i len čiastočne potvrdzovali výpoveď poškodenej, keď uvádzala a popisovala negatívne správanie sa obžalovaného k nej. Uvedené preto malo zásadný vplyv na spôsob, akým okresný súd potom musel obžalovaného spod obžaloby oslobodiť, t. j. podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku, t. j. že nebolo relevantne preukázané, že sa žalovaný skutok vo zvyšnej majoritnej časti stal, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Je však nevyhnutné uviesť, že aj v prípade, že by bol opak nepochybne preukázaný a páchatelom bol obžalovaný, nebolo by možné vyvodiť voči nemu trestnoprávne konzekvencie z dôvodu, že jeho vzťah a poškodenej nebol vzťahom ani osôb blízkych a už vôbec nie je vzťahom zverenej osoby zverenej osobe. O existencii dôvodnosti posúdenia ako priestupku už krajský súd svoje stanovisko v odôvodnení tohto uznesenia zaujal.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného, aj tu okresný súd taktiež postupoval v súlade so zákonom, keď jeho konanie po právnej stránke správne posúdil ako zločin vydierania podľa § 189 odsek 1 Tr. zákona, teda miernejšie, než mu to bolo kladené za vinu podanou obžalobou prokurátora, a to so zreteľom na nepreukázanie sa naplnenia kvalifikačného znaku pre použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu vydierania až na odseku 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona, keďže nebol preukázaný vzťah obžalovaného a poškodenej ako osôb blízkych, čo by v opačnom prípade malo pre obžalovaného fatálny následok v podobe hroziaceho trestu odňatia slobody až na doživotie podľa § 47 Tr. zákona. Mimochodom obžalovaný by neunikol hrozbe takéhoto trestu aj v prípade, že by bol uznaný za vinného i keď len zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby. Obžalovaný teda svojim konaním kumulatívne naplnil všetky štyri potrebné formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu zločinu vydierania podľa § 189 iba na odseku 1 Tr. zákona. Z hľadiska veku spĺňal podmienky trestnej zodpovednosti jednoznačne ako dospelý páchatel' trestného činu a v konaní neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by preukazovali, že obžalovaný bol v inkriminovanom čase nepríčetným či konal v stave zmenšenej príčetnosti. Naplnený bol aj objekt útoku tohto zločinu - ochrana jednotlivca pred neoprávneným zásahom do jeho rozhodovania sa a naplnená bola aj jeho subjektívna stránka, t. j. priamy úmysel (dolus directus). Z obsahu žalovaného skutku tak, ako je popísaný v skutkovej časti napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva aj naplnenie objektívnej stránky predmetného zločinu.

Pri ukladaní trestu prvostupňový súd tiež správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 odseku 1 až 4 Tr. zákona dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy. Prvostupňový súd nepochybil, keď dospel k záveru o neexistencii poľahčujúcich okolností (§ 36 Tr. zákona). Správne pričítal obžalovanému v jeho neprospech existujúcu prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, t. j. jeho predchádzajúce odsúdenia i pre obzvlášť závažnú trestnú činnosť. Správnym bola potom i jeho aplikácia ustanovení § 38 odsek 2, odsek 4 a odsek 8 Tr. zákona, keď obžalovanému ukladal trest odňatia slobody so zvýšením dolnej hranice (2 roky, pričom horná hranica je 6 rokov) o 1/3, t. j. o 16 mesiacov a potom trest ukladal správne v zákonom upravenej sadzbe od 3 rokov a 4 mesiace do 6 rokov. Uložený trest odňatia slobody obžalovanému okresným súdom vo výmere 5 rokov je aj podľa názoru krajského súdu plne konformným z hľadiska očakávaného účelu trestu podľa § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona. Vzhľadom ale na doterajší obžalovaným vedený život, ktorý nie je ani v najmenšom riadne vedeným spôsobom života, keď obžalovaný bol opakovane odsúdený za spáchanie trestnej činnosti, naposledy na dlhoročný trest odňatia slobody za spáchanie obzvlášť závažnej trestnej činnosti, so zreteľom i na obsah znaleckého posudku z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie možno konštatovať, že uložený trest obžalovanému bude viac-menej plniť iba svoju represívnu zložku, pričom však uložený trest odňatia slobody je konformným aj z hľadiska morálneho odsúdenia konania obžalovaného, spoločnosťou. Správnym bolo tiež zaradenie obžalovaného podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona do prísnejšieho ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia (obžalovaný bol v ostatných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselnú trestnú činnosť), pričom iné, miernejšie či prísnejšie zaradenie podľa § 48 odsek 4 Tr. zákona ani krajský súd nepokladal za celkom nevyhnutné. Krajský súd na záver považuje za nevyhnutné uviesť, že v prípade, že by obžalovanému už bezprostredne hrozilo uloženie trestu odňatia slobody na doživotie, nebolo by možné preskúmanie zákonných podmienok oprieť iba o závery znalca psychiatra, ale musel by byť zabezpečený i znalecký posudok, resp. odborné vyjadrenie znalca - psychológa vo vzťahu posudzovania resocializácie obžalovaného smerom do budúcnosti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.